

Sygn. akt VIII GC 246/13

WYROK

W I M I E N I U R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

Dnia 21 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górska

Protokolant: stażysta Patrycja Predko

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2013 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko T. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego T. B. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 132.609 (stu trzydziestu dwóch tysięcy sześciuset dziewięciu) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 marca 2013 roku;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.248 (dziesięciu tysięcy dwustu czterdziestu ośmiu) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt VIII GC 246/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. B. kwoty 132.609 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 marca 2013 r. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dwukrotnie zamówiła u pozwanego towar, za który zapłaciła łącznie kwotę 132.609 zł. Następnie powódka ustaliła z pozwanym, że zwróci mu towar w zamian za zwrot kwot wskazanych na dwóch wystawionych z tytułu sprzedaży fakturach. Pozwany potwierdził ten fakt wystawiając faktury korygujące, nie zwrócił jednak powódce wpłaconych przez nią kwot.

W dniu 14 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się na przepis art. 554 k.c. Ponadto pozwany zaprzeczył, aby powódka zwróciła towar, wskazując, że faktury korekty wystawione zostały z innego, ustalonego między stronami powodu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2009 r. pozwany sprzedał powódce towar w postaci nadkładu za cenę 91.500 zł. W dniu 5 października 2009 r. pozwany sprzedał powódce towar w postaci nadkładu za cenę 41.109 zł. Obydwie kwoty zostały przez powódkę zapłacone.

W związku ze zwrotem towaru przez powódkę pozwany wystawił w dniu 4 maja 2010 r. faktury korygujące do wystawionych uprzednio faktur, korygując należności do poziomu 0.

Pismem z dnia 1 marca 2013 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 132.609,12 zł otrzymanej przez niego w związku z zapłatą za faktury z dnia 25.08.2009 r. i 5.10.2009 r. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na wezwanie ani nie zwrócił powódce ww. kwoty.

Dowód : faktury VAT nr (...)/ k. 17

faktura nr (...) k. 18

wyciąg bankowy z dnia 1.09.2009 r. k. 19 – 20

wyciąg bankowy z dnia 3.11.2009 r. k. 21 – 22

faktura korygująca VAT nr (...) k. 23

faktura korygująca VAT nr (...) k. 24

wezwanie do zapłaty z dowodem nadania k. 25 - 26

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo oparte jest na przepisie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 k.c. Pierwszy z nich stanowi, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Zgodnie z art. 410 § 1 k.c. przepis ten stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. W myśl przepisu art. 410§ 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Niesporny był fakt sprzedaży towaru powódce i zapłaty należności z tego tytułu na rzecz pozwanego. Pozwany kwestionował jedynie fakt zwrotu tego towaru przez powódkę.

Zauważyć jednak trzeba, że w fakturach korygujących wystawionych przez pozwanego w sposób wyraźny wskazano, jako przyczynę ich wystawienia”, „zwrot towaru sprzedawcy”. Wobec tak jednoznacznego zapisu brak jest podstaw do przyjęcia, że do zwrotu nie doszło. Pozwany twierdzenia tego nie wykazał, choć to na nim spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. W sprzeciwie zgłoszono wprawdzie wniosek o przesłuchanie stron, jednakże pozwany nie stawił się na przesłuchanie, nie usprawiedliwiając swej nieobecności, wobec czego dowód ten pominięto. W tej sytuacji ustalenia faktów mogły być poczynione jedynie w oparciu o złożone do akt dokumenty, których autentyczności pozwany przy tym nie kwestionował. Ani w sprzeciwie od nakazu zapłaty ani na rozprawie pozwany nie wyjaśnił enigmatycznego stwierdzenia, że faktury te zostały wystawione „z innego, ustalonego między stronami powodu”. Pozwany nie tylko zatem nie wykazał sprzeczności zapisów zawartych w fakturach korygujących z rzeczywistym stanem rzeczy, ale nawet nie podał, jaka według niego była przyczyna wystawienia tych faktur. Wobec bierności pozwanego sąd dokonał zatem ustaleń w oparciu o dowody z dokumentów.

Nietrafny okazał się także zarzut przedawnienia, oparty na przepisie art. 554 k.c. Podkreślenia bowiem wymaga, że przepis ten przewiduje dwuletni termin przedawnienia dla roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie przedsiębiorstwa sprzedawcy. Tymczasem roszczenie powódki obejmuje zwrot kwoty zapłaconej uprzednio na podstawie umowy sprzedaży, która to podstawa jednakże odpadła wskutek zwrotu towaru. Zauważyć bowiem trzeba, że poprzez zwrot towaru i wystawienie faktury korygujących przez pozwanego doszło między stronami do zniweczenia wszelkich skutków, jakie uprzednio wynikały z zawartej umowy sprzedaży. Zachowanie takie jest przejawem woli powrotu do takiego stanu, jaki istniał przed wydaniem towaru i zapłatą ceny. W istocie zatem w sposób dorozumiany

doszło w ten sposób do odstąpienia do umowy sprzedaży. Żądanie zgłoszone w pozwie nie opiera się zatem na umowie, gdyż wskutek odstąpienia, traktuje się ją jak niezawartą, lecz stanowi jeden z przypadków nienależnego świadczenia, którego podstawa (umowa sprzedaży) odpadła.

Z tych względów w niniejszej sprawie zastosowanie ma przepis art. 118 k.c. przewidujący trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Skoro zaś roszczenie o zwrot zapłaconej ceny stało się wymagalne z chwilą wystawienia faktur korygujących, tj. w dniu 4 maja 2010 r., to w chwili wniesienia pozwu – 30 kwietnia 2013 r., termin ten jeszcze nie upłynął.

Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono jak w punkcie I wyroku. W oparciu o przepis art. 481 k.c. zasądzono od pozwanej odsetki za opóźnienie, których termin rozpoczął bieg po upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty .

Wobec tego, że pozwany przegrał sprawę na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. winna zwrócić powódce koszty procesu, na które składa się opłata od pozwu 6631 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika kwocie 3600 zł, ustalone w oparciu o przepisy § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z 2002 r. z późn. zm.).